ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ!
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΣΤΗ ΛΕΜΕΣΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ

Πραγματοποιήσαμε δράση ενάντια στα κεντρικά εκλογικά γραφεία κάποιων εκ των κύριων υποψηφίων που εδρεύουν στην Λεμεσό.

Η αποχή από τις εκλογές είναι η ελάχιστη πράξη αντίστασης κάθε ελεύθερα σκεπτόμενου άνθρωπου ή κοινότητας όπως και οποιουδήποτε βλέπει την ζωή του να υποβαθμίζεται. Η δική μας πολιτική τοποθέτηση, όσο αφορά τις εκλογές, είναι αυτή η συμβολική επίθεση <u>και δεν είμαστε οι μόνοι που την έχουμε πράξει</u>. Τούτη η συνολική απαξίωση που προβάλλουμε δεν είναι η τοποθέτηση κάποιων περιθωριακών, αλλά αντιθέτως εκφράζει μια κοινωνική τάση αρκετά μεγάλη. Είναι πλέον πάρα πολλοί οι άνθρωποι που έχουν χάσει την πίστη τους προς το 'πολιτικό' σύστημα. Ακούμε συχνά συναδέλφους, οικογένεια, φίλες και φίλους να λένε ότι δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη στους πολιτικούς μετά από όλα τα σκάνδαλα και την αυθαιρεσία. Τούτη η θέση δεν είναι τυχαία, αλλά πηγάζει ακριβώς που χρόνια εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων και των ψηφοφόρων εν γένει.

Ωστόσο, αμέσως μετά, τους ακούμε να λένε ότι θα βρούν τον υποψήφιο που θα τους εμπνεύσει, σε μια λογική του μικρότερου κακού. Έτσι σήμερα βλέπουμε να έχουν συμβιβαστεί σχεδόν όλοι με τούτη την συνθήκη, αποδεχόμενοι ότι όλα λειτουργούν με την εξουσία, την μαφία, το μέσο και ότι εν τέλει είναι φυσιολογικό να μην μπορούμε να κάνουμε τίποτα απέναντι στους 'μεγάλους' και το σύστημά τους. Ακριβώς εκεί ξεκινά το πρόβλημα! Για αυτό εμείς αρνούμαστε το αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και την λογική ότι κάποιοι πολιτικοί καριερίστες, εξειδικευμένοι, 'χωμένοι', που έχουν τα μέσα, θα μας σώσουν ή θα φέρουν κάποιες ριζικές αλλαγές. Κανείς τους δεν θα αλλάξει το γεγονός ότι η ζωή μας καθορίζεται όλο και περισσότερο μέσα από ατέλειωτα νομοθετήματα, γραφειοκρατίες (πλέον και ψηφιακές), ούτε φυσικά ότι ο μόχθος μας θα συνεχίζει να κλέβεται μέσω φορολογίας για να ταΐζει τον γραφειοκρατικό μηχανισμό των πολιτικών και των μπάτσων, των τραπεζών και των εργολάβων τους. Κανείς τους δεν θα άλλαξει την γενική μιζέρια και μονοτονία που πνίγει τις εργαζόμενες μάζες, οι οποίες είναι κλεισμένες στην επιπόλεα κατανάλωση, τη ψηφιακή και τηλεοπτική αποβλάκωση. Και φυσικά, κανείς δεν θα σταματήσει να κάνει πολιτική πίσω από κλειστές πόρτες, με όρους μαφίας και βρώμικων συναλλαγών. Αυτά είναι στην δομή της κρατικής εξουσίας, και μόνο ένα μαζικό κοινωνικό ριζοσπαστικό κίνημα μπορεί να προστατέψει την κοινωνία από αυτή την δομή.

Το θέμα είναι όμως γιατί η πλειοψηφία, ενώ αντιλαμβάνεται πλήρως την απάτη, την υποκρισία και την διαρκή υποτίμηση των ζωών μας, συνεχίζει να ψάχνει κάποιον υποψήφιο για να ψηφίσει; Τόσο πολύ έχουμε πιστεί ότι δεν μπορούμε χωρίς αυτούς; Ότι δηλαδή, η κοινωνία, ο τρόπος που οργανώνεται και λειτουργεί, πρέπει πάντα να είναι απόφαση κάποιας ανώτερης πολιτικής και οικονομικής τάξης; (που στην τελική ούτε καν επηρρεάζονται από τις γενικές συνθήκες αυτοί και οι οικογενειές τους). Τόσο πολύ τα έχουμε αποδεχτεί όλα; Τόσο πολύ έχουμε κάνει το 'κρύψε να περάσουμε' συνθήκη; Έχουμε ξεχάσει ότι τις κοινωνίες τις φτιάχνουν οι ανθρώποι και όχι οι ελίτ; Ότι τίποτα δεν είναι φυσικό στο κράτος και το κεφάλαιο; Ότι τα κατασκευάζουν έτσι ώστε να εξυπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα; Εμείς λοιπόν, έστω συμβολικά, αποφασίζουμε με την δράση και τον λόγο μας, να σπάσουμε τούτη την γενική συνθήκη σιωπής και συμβιβασμού, όπως και τον κρατικό μονόλογο. Αφού όλοι και όλες γνωρίζουν, ας μιλήσουμε και ας δράσουμε, επειδή υπάρχει και το μονοπάτι της αντίστασης σε τούτη τη ζωή.

Οι εκλογές προβάλλονται ως μέγιστο πολιτικό καθήκον. Για μας είναι μια τελετουργία παράδοσης της πολιτικής διαχείρισης της κοινωνίας, μια τελετουργία ανάθεσης της πολιτικής της ίδιας, και πιστεύουμε πως μια κοινωνία που παραδίδει την πολιτική της διαδικασία μετατρέπεται σε μια κοινωνία

κοπάδι. Πολιτική, σημαίνει ότι εγώ, ή η κοινότητά μου, συμμετέχω στις πολιτικές διαδικασίες που ορίζουν την ζωή μας και την κοινωνία που συνυπάρχουμε. Το σημερινό σύστημα όμως, βασίζεται στην ψευδή λογική ότι αν δεν έχουμε κάποιον από πάνω μας θα σφαχτούμε μεταξύ μας. Ωστόσο, τελικά είναι οι από τα πάνω που μας έχουν υποκινήσει στις αλληλοσφαγές ιστορικά, που μας διατηρούν χωρισμένους σε ομάδες συμφερόντων και εγωιστικά-ανταγωνιστικά άτομα. Αυτό συμβαίνει επειδή το σύστημα τους απαιτεί τα διάφορα κομμάτια της κοινωνίας να είναι εξαρτημένα στην εκάστωτε πολιτική εξουσία ώστε δήθεν να αντιπροσωπεύονται τα συμφέροντά της. Τα δίπολα του αποπροσανατολισμού και των διακρίσεων είναι το αιώνιο παιχνίδι του “διαίρει και βασίλευε”. Η κόντρα δημόσιων - ιδιωτικών, ντόπιων - μεταναστών, εμβολιασμένων - ανεμβολίαστων, είναι μερικά από τα σύγχρονα παραδείγματα.

Για μας δεν είναι ζήτημα ποιος θα είναι ο επόμενος πρόεδρος, αφού ο καθένας εξυπηρετεί το ίδιο σύστημα από την θέση του. Ο δεξιός (κεντρόος-κομματικός-ανεξάρτητος) είναι κυρίως ένας οικονομικός δολοφόνος που θα κανονίσει να φάνε όσα παραπάνω γίνεται οι μεγαλό μέτοχοι-εργολάβοι-τραπεζίτες-πολυεθνικές που φτιάχνουν τον κύκλο των συμφερόντων του. Θα τσακίσει τα εργατικά δικαιώματα, θα παραδόσει ότι θεωρείται δημόσιος πλούτος, βάζοντας μπροστά τα παρασιτικά και μαύρα κεφάλαια, τις φούσκες, τους δανεισμούς και τον νεοπλουτισμό, ο οποίος καταρρέει σε μια νύχτα αφού έχει διαλύσει την ηθική της κοινωνίας. Ο εθνικιστής από την άλλη, είναι μέσα σε αυτά τα πλαίσια, αλλά θα χρησιμοποιήσει και ένα κάρο οικονομίστικες λαφαζανιές για να πετάξει το φταίξιμο στους μετανάστες και τις μετανάστριες που εφάσιν την ζωή τους δαμέσα να δουλεύκουν τόσα χρόνια. Όπου αντιλαμβανόμαστε ότι ο εθνικισμός του συγκαλύπτει την λατρεία για την ναζιστική πολιτική. Πίσω από τους ‘λαθρομετανάστες’ στοχοποιεί όλους τους ξένους που δεν τον εξυπηρετούν, και πίσω από όλα υπάρχει η περαιτέρω υποτίμιση των μισθών και η πειθάρχηση των εργαζόμενων μεταναστών/-τριων, όπως και ο εθνικός διχασμός των εργατών ώστε τα αφεντικά και το κράτος να βγάζουν κι άλλα λεφτά χωρίς καμιά αντίσταση. Η ρατσιστική πολιτική που υποστηρίζουν οι εθνικιστές μια χαρά βλέπουμε να υιοθετείτε και απο την φιλελεύθερη δεξία ειδικά όταν τα αφεντικά δεν χρειάζονται άλλους ξένους εργάτες. Όσον αφορά την αριστερα ακολουθεί και αυτή το ρατσιστικό ευρωπαϊκό πλαίσιο με πιο ανθρωπιστική φρασεολογία. Ο υποψήφιος της αριστεράς έρχεται να μας πει το αφήγημα ότι εκπροσωπεί τα συμφέροντα των αδύνατων και της εργατικής τάξης. Παρουσιάζει την εκλογή του ως αγώνα και επιδιώκει με προτεινόμενες φαινομενικές αλλαγές να ρυθμίσει τους καλύτερους δυνατούς όρους ειρηνικής εκμετάλλευσης και υποταγής προς το σύστημα, μη παραλείποντας φυσικά τα κανονίσματα για τους δικούς του εργολάβους, σόγια, στελέχη. Η κύρια προσφορά του στο σύστημα είναι να καταλαγιάζουν οι οργανωμένες και βίαιες αντιδράσεις της κοινωνίας και των εργατών και αυτός να αναλαμβάνει την διαμεσολάβηση. Όσο αφορά τους μικρότερους υποψηφίους και τις λεγόμενες ‘ψήφους διαμαρτυρίας’, λένε πολύ απλά ‘εμπιστευτείτε το κράτος, το σύστημα, και θα τα κανονίσουμεν όλα, η εκλογική σας συμμετοχή είναι ιερή’ δίνοντας μια διέξοδο ψήφου ακόμα και σε αυτούς που δεν πιστεύουν στα κυρίαρχα κόμματα.

Εμείς ως αναρχικοί και αναρχικές ξεκαθαρίζουμεν την θέση μας. Αφού, λίγο εώς πολύ βλέπουμε όλοι/όλες την απάτη και το ψέμα, ας μην τους νομιμοποιήσουμε ακόμα μια φορά με συμμετοχή στις εκλογές. Ας ανοίξουμε το στόμα μας και να πούμε ‘δεν θα ψηφίσω, δεν θα νομιμοποιήσω αυτό το σύστημα’. Και όπου τους βλέπουμε ας λαμβάνουν την απαξίωση μας. Όσο συνεχίζει η κοινωνία να συμμετέχει στο εκλογικό πανηγύρι, τόσο θα συνεχίζουν ακάθεκτοι τις πολιτικές τους, τόσο θα συντηρούμε την αυταπάτη ότι μπορεί να αλλάξει κάτι ουσιαστικά χωρίς την άμεση συμμετοχή μας ως κοινωνία.

Μια δράση επίθεσης ή απαξίωσης δεν είναι αρκετή για να αλλάξει τα πράματα αλλά πολλές τέτοιες δράσεις σπάνε τον μονόλογο του συστήματος και τον γενικό συμβιβασμό και στέλνουν το μήνυμα ότι δεν μπορούν οι ιθύνοντες να πράττουν πάντα χωρίς κοινωνικές συνέπειες. Εμείς, ως αναρχικοί και

αναρχικές, προτείνουμε την κοινωνική αυτοοργάνωση και τη συλλογική κάλυψη των αναγκών μας, την συνεργασία για την εκπλήρωση των κοινών μας θέλω και μιαν ηθική δικαιοσύνης και αλληλεγγύης. Γνωρίζουμε ότι μετά από χρόνια αστικής εκπαίδευσης στην ιδιώτευση, στην υποταγή, στον ανταγωνισμό και στην ανάθεση είναι πολύ δύσκολο να περάσουμε στην αυτοδιαχείριση των ζωών μας. Παρόλαυτα σε ένα κόσμο που καταρρέει, αυτή η επιλογή γίνεται ζήτημα κοινωνικής επιβίωσης. Η πολιτική πρέπει να ξανα έρθει στα χέρια της κοινωνίας, να φύγει από τα υπουργεία, τους μπάτσους και τα διορισμένα εντεταλμένα πιόνια των διεθνών τοκογλύφων και των πολυεθνικών. Η πολιτική πρέπει να βρίσκεται στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές μας, στα σχολεία, τα πανεπιστήμια, στους συλλόγους, στους δρόμους, στα ίδια μας τα σπίτια μας και μέσα στους εαυτούς μας. Πέραν των παρασιτικών ελίτ και της κρατικής εξουσίας, είναι και οι τοξικές κουλτούρες που κουβαλάμε μέσα στην κοινωνία. Αυτές επίσης διαιωνίζουν το σύστημα της αποσύνθεσης. Είναι η πατριαρχία και ο σεξισμός, τα στερεότυπα, η σεξουαλική βία και εκμετάλλευση. Είναι ο αιματηρός και βίαιος ανταγωνισμός μεταξύ των θρησκειών και των διαφορετικών τάσεων τους, ο ρατσισμός και ο εθνικισμός μεταξύ των λαών και των εθνικοτήτων. Είναι η έλλειψη σεβασμού προς το περιβάλλον, η αποσύνδεση από την φύση και η ακατάσχετη κατανάλωση πόρων. Είναι όλα αυτά που στην σύγχρονη εποχή γίνονται πιο ξεκάθαρα ως οι βάσεις του ίδιου κεντρικού συστήματος. Κανένας άνθρωπος από το ίδιο αυτό σύστημα δεν μπορεί ουσιαστικά να τα αλλάξει, παρά μόνο ή να τα χειροτερέψει ή να δημιουργήσει καινούργια, και ίσως, πιο σύνθετα προβλήματα.

Ας μελετήσουμε την κοινή ιστορία των λαών και των κινημάτων αντίστασης ξεπερνώντας την ιστορία του εθνικού μίσους και του εθνικού κράτους που μας μαθαίνουν απο παιδιά. Ας ψάξουμε να βρούμε στην ιστορία και το παρόν μας τους τρόπους που οι κοινωνίες οργανώνονται, συμβιώνουν και προστατεύουν τους εαυτούς τους από την εξουσία και την κυριαρχία του χρήματος και ας οργανωθούμε για αυτόν τον σκοπό. Ας πάρουμε την ζωή στα χέρια μας!

ΑΠΟΧΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Υ.Γ. Συντασσόμαστε πλήρως με τα αιτήματα των εργαζομένων της λαϊκής βάσης για την πλήρη εφαρμογή της ΑΤΑ για όλους και όλες, άνευ εθνικότητας και στάτους. Παρότι απορρίπτουμε το σύστημα στο σύνολό του, δεν θα κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια να βλέπουμε την επίθεση στο κόσμο της εργασίας, και αν η ΑΤΑ απορριφθεί, θα λάβετε κι άλλες απαντήσεις.